

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. София, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на втори декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Светлин Михайлов
Светла Станимирова

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Светлин Михайлов Въззивно търговско дело
№ 20221001000720 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 от ГПК, вр.чл.25, ал.4 от ЗЮЛНЦ.

Образувано е по повод постъпил въззивна жалба от Сдружение „Български футболен съюз“, с която обжалва решение № 730 от 16.06.2022 г., постановено по т.д. № 2 149/21 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 21 състав, с което съдът е отменил на основание чл.25, ал.6, вр.ал.4 ЗЮЛНЦ по исковете на Сдружение „Футболен клуб Балкан“, решенията, взети на 12.10.21 г. на Конгрес на Сдружение „Български футболен съюз“ - за одобряване на доклад за изключване и прекратяване на членство на клубове (т.1), за прекратяване на мандата и освобождаване на Президента на БФС (т.2), за прекратяване на мандата и освобождаване на Изпълнителния комитет на БФС (т.3), за избор на Б. М. за Президент на БФС (т.4), за избор на членове на Изпълнителния комитет на БФС (т.5) и за прием на нови членове на БФС (т.6) и е осъдил Сдружение „Български футболен съюз“ да заплати на Сдружение „Футболен клуб Балкан“ разноски по делото в размер на 3 812 лв. за държавна такса, депозит за експертиза и адвокатско възнаграждение.

В жалбата се твърди, че атакуваното решение е неправилно и необосновано, както и че са налице допуснати при постановяването му съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че постановеното решение е недопустимо, тъй като още пред първата инстанция е направено възражение за отпаднал правен интерес, защото към момента на приключване на устните състезания по делото ищецът не е член на сдружението. Позовава се на практика на СЕС по дело T-19/06 Mindo Srl срещу

Европейската комисия. Твърди, че решенията по този вид искове имат конститутивно действие, поради което следва да се преценява интереса на ищеца. Цитира практика на ВКС, както и прави твърдения за изключването на ищеца като член на сдружението с решение на ИК, потвърдено с решение на Конгреса на сдружението. Твърди, че недопустимо е разглеждането на нарушения при свикването и провеждането на ОС на сдружение, които засягат чужди права и интереси, независимо дали тези нарушения са въведени в срока по чл.25, ал.4 от ЗЮЛНЦ. По отношение на твърдението за допуснати процесуални нарушения релевира довод, че съдът е постановил решението в нарушение на 235, ал.2 и ал.3 от ГПК, тъй като не е обсъдил всички установени и приети по делото обстоятелства, които са неоспорени от страните. Твърди, че не е взел предвид фактите настъпили след предявяването на иска, с оглед прекратяването на членствените правоотношения на ищеца със сдружението. Твърди, че е налице необяснимо противоречие между написаното на стр.4 и на стр.5 от атакуваното решение по отношение на представянето на решения за допускането/недопускането на делегати. По отношение на необосноваността на решението твърди, че твърдението на ищеца за недопускане е неоснователно, но в същото време прави изследване на делегатите на всички клубове, участници в процеса. Твърди, че съдът е извел своите правни изводи след извършването на справка в ТРРЮЛНЦ, а не е взел предвид представените и неоспорени доказателства. Цитира конкретни извадки от съдебното решение, в което съдът е извършил служебна справка. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното като неправилно и се постанови решение по същество, с което се отхвърлят предявените искове, а в случай, че се възприемат твърденията на допуснати процесуални нарушения моли съда да върне делото за разглеждане от друг състав на съда. Претендира разноски. В съдебно заседание поддържа доводите, изложени във въззивната жалба.

Ответникът по жалбата Сдружение „Футболен клуб „Балкан“ оспорва същата. Твърди, че атакуваното решение е правилно и законосъобразно. Поддържа всички аргументи изложени пред първоинстанционния съд. Оспорва направените с въззивната жалба доказателствени искания. По твърдението за недопустимост на първоинстанционното решение твърди, че същото е неоснователно., с оглед константната практика на ВКС, че правния интерес следва да се изследва към момента на провеждането на ОС, решенията на което са оспорени. Твърди, че ищецът, оспорел решенията на ОС може да се позовава на нарушения при гласуването и провеждането и на други членове на сдружението. Оспорва и другите наведени твърдения за незаконосъобразност и допуснати процесуални нарушения от първоинстанционния съд, тъй като съдът е обсъдил възражението за прекратяване на членството и се е съобразил с практиката обективирана в ТР №6 от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/12 г. на ОСГТК. Твърди, че буди недоумение искането на въззивника съдът да отмени решението и да го върне за ново разглеждане. По отношение на твърдените нарушения на материалния закон релевира доводи, че ответникът не е представил доказателства за качеството „член на клуба“ на 83 делегати. Оспорва направените доказателствени искания, както и твърди, че решението е правилно и законосъобразно. Моли съда да го потвърди изцяло, като претендира разноски. В съдебно заседание не оспорва факта на прекратяването на членството на ищеца в сдружението, но твърди, че същото е ирелевантно, тъй като към момента на взимане на решенията, както и към момента на оспорването им пред съда, същият е притежавал това качество. Прави искане съдът да отмени определението си, с което е приел като доказателства по делото представените от въззивника писмени доказателства, като твърди, че съдът не се е съобразил, че с доклада по делото съдът

правилно е разпределил доказателствената тежест и не е допуснал процесуални нарушения, които да обосновават приемането на доказателствата.

Съдът след като се съобрази с доводите на страните и обсъди събраните по делото писмени доказателства, съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че с атакуваното решение № 730 от 16.06.2022 г., постановено по т.д. № 2 149/21 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 21 състав, съдът отменил на основание чл.25, ал.6, вр.ал.4 ЗЮЛНЦ по исковете на Сдружение „Футболен клуб Балкан“, решенията, взети на 12.10.21 г. на Конгрес на Сдружение „Български футболен съюз“ - за одобряване на доклад за изключване и прекратяване на членство на клубове (т.1), за прекратяване на мандата и освобождаване на Президента на БФС (т.2), за прекратяване на мандата и освобождаване на Изпълнителния комитет на БФС (т.3), за избор на Б. М. за Президент на БФС (т.4), за избор на членове на Изпълнителния комитет на БФС (т.5) и за прием на нови членове на БФС (т.6) и е осъдил Сдружение „Български футболен съюз“ да заплати на Сдружение „Футболен клуб Балкан“ разноски по делото в размер на 3 812 лв. за държавна такса, депозит за експертиза и адвокатско възнаграждение.

Не се спори между страните, а се установява и от доказателствата по делото обстоятелствата относно свикване и провеждане на Конгреса на посочената дата, вземането на оспорените решения твърдяното съдържание, недопускането на Г. Г. до участие в Конгреса като делегат и представител на ищцовото дружество.

Не се спори, а се установява и от разпоредбата на чл.38, ал.1 от действащия Устав на ответното сдружение, че за участие в Конгрес всеки футболен клуб, който е редовен член, определя делегат, съобразно устройствения си акт и закона, по който е регистриран, като ал.2 от същият член въвежда изискването делегатите да са членове на или да участват в управителните органи на клуба, който представляват, като един делегат може да представлява само клубът, който го е определил, като упълномощаване не се допуска (чл.38, ал.3). Съгласно чл.38, ал.4 от Устава на БФС определянето на делегати се извършва най-малко 20 дни преди конгреса и имената на делегатите се представят в деловодството на БФС най-малко 15 дни преди откриването на конгреса, като „спазването на изискванията по предходната алинея се удостоверява по начин, определен от ИК“.

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че единственият недопуснат до участие делегат е този, определен като такъв ищеца, като определеният за делегат Г. Г., най-късно към дата 16.09.2021 г. не е нито член на ФК „Балкан“, нито член на управителните му органи, поради което и не отговаря на изискванията на Устава на БФС за делегат.

При извършената от първоинстанционния съд проверка, същият е констатирал, че по отношение на 83 клуба, конкретно изброени в решението не са представени доказателства лицата, упълномощени да ги представляват на Конгреса да са били в членствено правоотношение с клуба, който са представлявали, още по-малко извлечение от

книгата за членски внос, каквото изискване е определил ИК на БФС. Първоинстанционния съд е извършил и служебна справка, при която е констатирал, че участие в конгреса са имали и такива, конкретно посочени лица, като членове на управителни органи, но за същите, след справката се е установило, че не притежават това качество, поради което е направен извод за неправилно допуснати до участие в конгреса общо 90 делегати.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

По отношение на допустимостта на подадената жалба съдът намира, че същата е подадена от легитимирано лице, в установените от закона срокове, поради което е допустима. Разгледана по същество същата е неоснователна.

Релевираните в жалбата доводи са свързани с допуснати процесуални нарушения относно наличието на правен интерес от воденото на настоящия процес у ищеца, несъобразяване на постановеното решение с разпоредбата на чл.235 от ГПК. Наведени са и твърдения за необоснованост на атакуваното решение, свързани с необсъждането на приетите и неоспорени по делото писмени доказателства, както и се оспорват изводите на съда по отношение на редовността при определянето на делегатите, с оглед извършената от съда служебна справка. В настоящият случай, видно от въведените с въззивната жалба твърдения за допуснати процесуални нарушения (липса на правен интерес от предявяването на иска) обосновават твърдение за недопустимост на атакуваното решение, поради липса на правото на иск на ищеца. Наведените доводи в тази връзка настоящият състав намира, че са основателни по следните съображения:

Липсва спор в доктрината, както и в съдебната практика, че уреденият от законодателя иск с правно основание чл.25, ал.4 от ЗЮЛНЦ е конститутивен иск, т.е. това е иск, чрез който се предявява постестативно право пред съд, като се иска от съда да го потвърди със сила на присъдено нещо и да постанови следващата се от него промяна на гражданските правоотношения между спорещите страни. Защита, която се търси с този иск включва в себе си защитата, която се търси с установителния иск (разрешаване на спора със сила на присъдено нещо), но уважаването на този иск се предизвиква промяна в гражданските правоотношения между страните по делото, т.е. създава се ново правно положение. Предмет на този иск са само потестативни права, за които ищецът твърди че съществуват в негова полза, поради което за него следва да е налице правен интерес от предявяването.

Членството е един от съществените белези на сдружението с нестопанска цел. Като субективно право членството е основно, лично и неотменимо право, поради което законодателят му е предоставил правна защита. Съгласно формираната непротиворечива съдебна практика, при предявен конститутивен иск по чл. 25, ал. 6, във вр. с, ал. 4 ЗЮЛНЦ, съдебният контрол за законосъобразност и уставосъобразност обхващащ единствено решенията на Общото събрание на сдружението с нестопанска цел, включва не само процедурните правила, касаещи свикването, оповестяването и провеждането му, спазването

на които гарантира участието на всеки негов член в работата на този върховен орган на управление, но нормативните и уставни разпоредби, с които се осигурява реално упражняване на съответното членствено право, като субективно право. Изключването на член на сдружението, като основание за прекратяване на членственото правоотношение по чл. 22, ал. 1, т. 3 ЗЮЛНЦ, е принудително лишаване от право на членство в конкретната организация и по своята правна същност е санкция за виновно поведение. В този смисъл е константната практика на Върховен касационен съд обективирана в решение № 318 от 04.02.2019 г., постановено по т.д. № 808/18 г., по описа на Т.К., II Т.О. на ВКС. В конкретната хипотеза са оспорени взетите от общото събрание (конгрес) решения за одобряване на доклад за изключване и прекратяване на членство на клубове (т.1), за прекратяване на мандата и освобождаване на Президента на БФС (т.2), за прекратяване на мандата и освобождаване на Изпълнителния комитет на БФС (т.3), за избор на Б. М. за Президент на БФС (т.4), за избор на членове на Изпълнителния комитет на БФС (т.5) и за прием на нови членове на БФС (т.6), т.е. ищецът не атакува решение, с което неговото членствено правоотношение е прекратено, а атакува решения, които засягат правната му сфера, при наличието на съществуващо членствено правоотношение.

Предпоставките и процесуалният ред за съдебна защита срещу решенията на общото събрание на сдружение с нестопанска цел са уредени в специалната разпоредба на чл. 25 ЗЮЛНЦ. Съгласно чл. 25, ал. 4 същия закон, решенията на общото събрание подлежат на съдебен контрол относно тяхната законосъобразност и съответствие с устава, като оспорването им се осъществява чрез предявяване на конститутивен иск за отмяната им пред окръжния съд по седалището на сдружението в преклузивните срокове по чл. 25, ал. 6 ЗЮЛНЦ. В зависимост от правната сфера, която може да бъде засегната от решенията, законодателят е признал право за предявяване на конститутивния иск по чл. 25, ал. 6 вр. с, ал. 4 ЗЮЛНЦ само на членовете на сдружението, на неговите органи и на прокурора - когато решението засяга обществен интерес. Независимо от принципно присъщия на конститутивните иски правен интерес, във всички случаи искът по чл. 25, ал. 6 вр. с, ал. 4 ЗЮЛНЦ предполага конкретен правен интерес от оспорване на съответното решение пред съда и от претендираната отмяна на същото. Правен интерес от предявяване на иск за отмяна на решение за изключване на член на сдружението съществува само за изключеното лице. Изключването е санкционна мярка, водеща до прекратяване на членството в сдружението, и поради това единствено лицето, спрямо което тя е приложена, е заинтересовано да поиска от съда отмяна на решението за изключване, за да бъде възстановено занапред прекратеното членствено правоотношение. В останалите случаи, правен интерес от предявяването на конститутивния иск, чрез който се оспорват взети от върховния орган на сдружение с нестопанска цел е налице за всеки член на сдружението, когато решенията засягат неговите членствени права. Предпоставка за предявяване на иска е изключеното лице да е придобило по надлежния ред качеството „член на сдружението“ и да притежава това качество към момента на вземане на решението за изключване. В случай, че членството не е възниквало или е прекратено преди провеждане на общото събрание, на

което е взето решението за изключване, оспорването на решението пред съда е лишено от правен интерес, тъй като изключването не рефлектира върху правната сфера на изключеното лице и по тази причина отмяната на решението няма да породи благоприятни за него правни последици. Правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска, за която съдът следи служебно от момента на завеждане на делото до неговото приключване. Първоначалната липса на правен интерес или отпадането ѝ в хода на процеса води до недопустимост на иска и е основание за прекратяване на образуваното по повод на него съдебно производство. В този см. решение № 81 от 25.04.2017 г. постановено по т.д. № 563/16 г., по описа на Т.К., II Т.О. на ВКС.

В настоящият случай, видно от въведените с исковата молба, както в становището на ответника твърдения, към момента приключване на устните състезания пред първоинстанционния съд, както и към настоящия момент членственото правоотношение на ищеца с ответното сдружение е прекратено. Видно от изявленията на пълномощниците прекратяването на членственото правоотношение не е атакувано пред съда в установените в ал. 6 на чл.25 ЗЮЛНЦ срокове. Наведеното твърдение от ищеца, че съдебната практика приема, че наличието на правен интерес от предявяването на конститутивен иск следва да се преценява само към момента на взимането на оспореното решение и към момента на предявяването на иска е неоснователно. Правният интерес от търсената с иска защита е положителна процесуална предпоставка от категорията на абсолютните за всички видове искове. Независимо от принципно присъщия на конститутивните искове правен интерес, исковите за отмяна решения на ОС предполагат конкретен правен интерес от оспорване на съответното решение пред съда и от претендираната отмяна на същото. Потестативното право на отмяна на решения на органите на сдружението е предоставено в полза на лицата притежаващи качеството на членове за защита на неговите лични (имуществени и неимуществени) членствени права. Със загубването на качеството член на сдружението, отпада и правния интерес от предявяването и воденето на такъв иск, тъй като отмяната на решението няма да рефлектира в правната сфера на лицето. Същото е загубило качеството за член, за което обстоятелство в настоящия процес не се спори.

Като неоснователни следва да се възприемат твърденията в отговора на въззивната жалба, че първоинстанционния съд правилно се е позовал на разясненията дадени с т.11 от ТР №6 от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/12 г. на ОСГТК. Безспорно, след приключване на устните състезания не могат да въвеждат нови искания, нито да ангажират нови доказателства от страните, дори и те да са във връзка с поддържаното им становище по време на процеса. Тази забрана обезпечава приложението на основни принципи на иския процес, като равенството на страните, равно право на защита и състезателност, установени с чл. 8 и 9 ГПК. В конкретния случай обаче след като съдът е длъжен да следи служебно по отношение на наличието на правен интерес от предявяването на конститутивен иск, то дадените разяснения не покриват настоящата хипотеза. Наличието на правен интерес е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на установителните искове, за която съдът следи служебно не само към момента на предявяване на иска и осъществяване на

преценката по чл. 130 ГПК, но и до приключване на съдебното производство. Ако се осъществяват факти, вследствие на които правния интерес отпадне, производството става недопустимо и съдът е длъжен да отчете тези факти на основание чл. 235, ал. 3 ГПК и да прекрати делото. В този см. решение № 23 от 27.05.2020 г. постановено по гр.д. № 3 368/19 г., по описа на Г.К., П Г.О. на ВКС.

С оглед на изложеното по-горе настоящия състав намира, че следва да се постанови решение, с което да се обезсили атакуваното, като такова постановено по недопустим иск, с оглед отпадането на правния интерес у ищеца от воденето на настоящия процес.

По отношение на отправеното искане в съдебно заседание за отмяна на постановеното по настоящето дело определение от 24.11.22 г. съдът в настоящия си състав намира същото за основателно. С така постановеното определение съдът е приел, че са налице процесуални нарушения, които обосновават допустимостта на отправеното искане за приемане на приложени с въззивната жалба писмени доказателства от ответника, въззивник. Поради грешка или опущение на съдията докладчик при запознаване с доказателствата по делото, съдът неправилно е преценил, че в първоинстанционното производство са допуснати процесуални нарушения. Ето защо и предвид разпоредбата на чл.253 от ГПК така постановеното определение следва да се отмени.

По отношение на разноските съдът в настоящия си състав намира, че такива се дължат на въззивника, с оглед на изхода на спора. Ето защо ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 240 лв., представляваща държавна такса, както и сумата от 2 400 лв., представляваща възнаграждение за един адвокат. Направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано пред настоящата инстанция съдът намира за основателно. С оглед изхода на спора съдът намира, че разноски се дължат на ответника и за първоинстанционното производство, поради което ищецът следва да бъде осъден да заплати сумата от 3 000 лв., представляваща разноски за един адвокат.

Водим от гореизложеното Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ определение № 783 от 29.11.2022 г., постановено по т.д. № 720/22 г. по описа на Софийски апелативен съд, Търговско отделение, 3 състав.

ОБЕЗСИЛВА решение № 730 от 16.06.2022 г., постановено по т.д. № 2 149/21 г. по описа на Софийски градски съд, Търговско отделение, 21 състав, съдът отменил на основание чл.25, ал.6, вр.ал.4 ЗЮЛНЦ по исковете на Сдружение „Футболен клуб Балкан“, решенията, взети на 12.10.21 г. на Конгрес на Сдружение „Български футболен съюз“ - за одобряване на доклад за изключване и прекратяване на членство на клубове (т.1), за прекратяване на мандата и освобождаване на Президента на БФС (т.2), за прекратяване на мандата и освобождаване на Изпълнителния комитет на БФС (т.3), за избор на Б. М. за Президент на БФС (т.4), за избор на членове на Изпълнителния комитет на БФС (т.5) и за

прием на нови членове на БФС (т.6) и е осъдил Сдружение „Български футболен съюз“ да заплати на Сдружение „Футболен клуб Балкан“ разноси по делото в размер на 3 812 лв. за държавна такса, депозит за експертиза и адвокатско възнаграждение.

ПРЕКРАТЯВА производството по предявените от Сдружение „Футболен клуб Балкан“, ЕИК 112546830 *срещу* Сдружение „Български футболен съюз“, ЕИК 000692965 обективно кумулативно предявени иски с правно основание чл.25, ал.6, вр.ал.4 ЗЮЛНЦ по исковете на Сдружение „Футболен клуб Балкан“, решенията, взети на 12.10.21 г. на Конгрес на Сдружение „Български футболен съюз“ - за одобряване на доклад за изключване и прекратяване на членство на клубове (т.1), за прекратяване на мандата и освобождаване на Президента на БФС (т.2), за прекратяване на мандата и освобождаване на Изпълнителния комитет на БФС (т.3), за избор на Б. М. за Президент на БФС (т.4), за избор на членове на Изпълнителния комитет на БФС (т.5) и за прием на нови членове на БФС (т.6), като **недопустили**.

ОСЪЖДА Сдружение „Футболен клуб Балкан“, ЕИК 112546830 *да заплати* Сдружение „Български футболен съюз“, ЕИК 000692965 сумата от 240 (двеста и четиридесет) лв., представляваща държавна такса, както и сумата от 2 400 (две хиляди и четиристотин) лв., представляваща възнаграждение за един адвокат, разноси пред настоящата инстанция, както и сумата от 3 000 (три хиляди) лв., представляващи разноси пред първоинстанционния съд.

Решението подлежи на касационно обжалване в тридесет дневен срок от съобщението за изготвянето му, при условията на чл.280 от ГПК, пред Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____